

sygn. akt I C 378/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2022 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.729, 48 zł /siedem tysięcy siedemset dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy/ wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.667 zł /dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 2036, 85 zł /dwa tysiące trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy/ tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 715,65 zł /siedemset piętnaście złotych sześćdziesiąt pięć groszy/ tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sygn. akt I C 378/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 września 2020 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. kwoty 10 391 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano m.in., że dochodzone roszczenie stanowią koszty naprawy pojazdu R. (...), które pozwany winien pokryć jako ubezpieczyciel w ramach umowy ubezpieczenia AC.

/pozew, k. 3 – 4/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany przyznał, że z poszkodowanym łączyła go umowa ubezpieczenia AC, zaś spór między stronami dotyczy stawek stosowanych przez powoda za jedną godzinę pracy, zwrotu kosztów mycia pojazdu w związku z naprawą oraz wynagrodzenia za tzw. koszty obsługi szkody.

/sprzeciw, k. 69 – 73/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

dnia 20 maja 2020 r. pojazd R. (...) nr rej. (...) należący do A. K. uczestniczył w kolizji drogowej. W dniu zdarzenia poszkodowana posiadała polisę ubezpieczeniową nr (...) w ramach umowy ubezpieczenia AC zawartej z (...) SA. Wariant ustalania kosztów naprawy określono jako „serwisowy”, obejmował on ubezpieczenie od wszystkich ryzyk.

/zlecenie naprawy, k. 10; polisa, k. 23/

Naprawy pojazdu dokonał (...) sp. z o.o. Koszt naprawy wyniósł 18 036, 52 zł. Na wskazaną sumę złożył się m.in. koszty części użytych do naprawy oraz robocizny przy zastosowaniu stawki 200 zł za jedną roboczogodzinę.

/faktura, k. 7/

Dnia 21 maja 2020 r. poszkodowana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności przysługującej jej wobec (...) SA z tytułu opisanej wyżej szkody w ramach umowy ubezpieczenia AC.

/umowa, k. 14/

Dnia 22 maja 2020 r. (...) SA wypłacił z tytułu opisanej wyżej szkody kwotę 7 761, 42 zł.

/pismo, k. 11/

Stosownie do § 7 ust. 1 OWU (...) zakresem AC objęte są szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu bądź utracie pojazdu wskutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Wypadkiem ubezpieczeniowym w ubezpieczeniu AC jest, w myśl § 3 pkt. 99 lit. a, zdarzenie niezależne od woli ubezpieczonego lub osoby uprawnionej do korzystania z pojazdu, powodujące szkodę objętą zakresem AC.

Zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 1 OWU (...) koszty naprawy pojazdu ustalana są w wariantcie serwisowym ubezpieczenia na podstawie cen części oryginalnych. Zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 2 OWU w wariantcie serwisowym stawki za roboczogodzinę naprawy pojazdu ustala się m.in. w oparciu o średnie ceny usług stosowanych przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu. Natomiast zgodnie z § 17 ust. 4 w razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami, koszty weryfikuje się pod kątem ich zgodności z wymienionymi wyżej zasadami.

/OWU, k. 81/

Stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych na lokalnym rynku w maju 2020 r. w stacjach ASO zawierały się w zakresie od 140 zł netto do 260 zł netto. Średnia stawka wynosiła 185 zł za roboczogodzinę.

Przy uwzględnieniu wskazanej średniej stawki za roboczogodzinę oraz cen części oryginalnych koszt naprawy pojazdu wyniósł 15 490, 90 zł.

/opinia biegłego M. S. (1), k. 261 – 302/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dowodów. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których treść i autentyczność nie była kwestionowana w toku postępowania.

W sprawie wydane zostały opinie przez dwóch biegłych z zakresu techniki motoryzacyjnej i wyceny pojazdów. Wnioski tych opinii zasadniczo od siebie odbiegają.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że dowód z opinii biegłego co do zasady podlega ocenie zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 k.p.c. (a więc w kontekście całokształtu materiału procesowego), oczywiście przy

uwzględnieniu specyfiki opinii biegłego wynikającej z normy art. 278 k.p.c. Rzecz jasna, w przypadku dowodu z opinii biegłych Sąd nie dokonuje oceny tego dowodu w takim zakresie, w jakim wkraczałby w kompetencje merytoryczne biegłego.

Sądowa ocena dowodu z opinii biegłego polega w pierwszej kolejności na kontroli kompletności wynikających z materiału procesowego przesłanek, jakie biegły powinien wziąć pod uwagę przedstawiając swoją opinię a także spójności logicznej i przejrzystości wyводу oraz zgodności wniosków opinii z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

Dowód z opinii biegłego jest dowodem o tyle specyficznym, że jego zasadniczym celem jest dostarczenie Sądowi tzw. wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.) a więc informacji naukowych lub dotyczących wiedzy technicznej (branżowej), przekraczających swym zakresem zasób wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłego ma więc dostarczyć Sądowi wiedzy niezbędnej dla właściwej oceny materiału procesowego przedstawionego przez strony (w tym zwłaszcza innych dowodów) z perspektywy odpowiedniej dziedziny nauki lub techniki. Jak wskazano, dowód ten podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., przy czym z uwagi na opisaną swoistość tego środka dowodowego, w orzecznictwie wypracowano szczególne kryteria jego oceny. Wskazuje się zatem jednolicie, że opinia nie może podlegać ocenie Sądu w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych lub dotyczących wiedzy specjalistycznej nawet jeśli członkowie składu orzekającego taką wiedzę posiadają. Ocenie podlega wyłącznie zgodność z materiałem procesowym przyjętych założeń faktycznych, podstawy metodologiczne, transparentność, kompletność i spójność wyводу i wreszcie zgodność wniosków opinii z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego.

Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy jego ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień. Nie przesądza jednak kwalifikacji na biegłego sam fakt, że dana osoba pracuje lub pracowała na określonym stanowisku, lecz decydują o nich posiadane wiadomości i praktyczne doświadczenie w danej dziedzinie. Biegli wydający opinie w niniejszej sprawie posiadają niezbędny zakres wiadomości specjalnych.

W ocenie Sądu podstawą ustaleń faktycznych w sprawie winna być opinia biegłego M. S.. Spośród opinii wydanych w sprawie jest ona opinią rozbudowaną, szczegółowo uzasadnioną i umotywowaną. Wywód jego opinii jest wewnętrznie spójny, nie narusza zasad logiki ani doświadczenia życiowego. Opinia ta, zawiera szerokie uzasadnienie w zakresie zastosowanych przez biegłego stawek stosowanych przy obliczaniu kosztów naprawy pojazdu oraz w sposób wyczerpujący opisuje czynności niezbędne do dokonania naprawy.

Sąd nie dał wiary opiniom biegłego G. P. (1), zarówno w zakresie opinii podstawowej jak i opinii uzupełniających. Opinie te Sąd uznał za niepełne, a co za tym idzie nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego. Biegły pomimo zgłaszanych zarzutów i dopuszczania kolejnych opinii uzupełniających w zasadzie podtrzymywał jedynie wnioski opinii pierwotnej, nie potrafiąc w sposób merytoryczny i przekonujący odnieść się do stawianych do opinii uwag i uzasadniając przyjętą przez siebie stawkę za roboczogodzinę m.in. argumentem, iż jest to stawka pozwalająca na osiągnięcie godziwego zysku (k. 184). W sprawie kluczową kwestią było natomiast ustalenie średnich cen usług stosowanych przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę ustalenia biegłego. Dlatego też wskazana opinia nie mogła zostać uznana za dowód przydatny dla rozstrzygnięcia. Wymaga jedynie zaznaczenia, że opinia biegłego G. P. w porównaniu z opinią M. S. jest zaś opinią lakoniczną, zawierającą arbitralne twierdzenia biegłego bez ich należytego uzasadnienia. Biegły w istotnych kwestiach opinii odwołuje się jedynie do swojego doświadczenia i wiedzy powszechnej w środowisku co nie spełnia warunku należytego umotywowania twierdzeń opinii.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że Sąd w tym składzie w pełni podziela zarzuty zgłoszone co do przedmiotowej przez pełnomocnika powoda w kolejnych pismach procesowych / k. 133-138, k. 168-172, k. 196-197, . k. 247/. Zbędnym jest w tym miejscu ich powielanie.

Wskazać także należy, że Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo było zasadne w części.

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z § 2 pkt 1 wskazanego przepisu świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Stosownie do art. 821 kc przedmiotem ubezpieczenia majątkowego może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu. Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W przedmiotowej sprawie strony łączyła umowa ubezpieczenia majątkowego AC, której przedmiotem był pojazd R. (...). Bezsporne w sprawie było zajście zdarzenia, które spowodowało szkodę w rozumieniu OWU, którymi strony były związane, a co za tym idzie bezsporna była sama zasada odpowiedzialności pozwanego, który w toku likwidacji szkody uiścił na rzecz powoda kwotę 7 761, 42 zł. Bezsporne i niebudząca wątpliwości była też kwestia legitymacji czynnej powoda. Poszkodowana – strona umowy ubezpieczenia przełała przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność na powoda, co zostało wykazane przez złożenie do akt umowy cesji.

W sprawie sporna była natomiast wysokość szkody, do której pokrycia ubezpieczyciel był obowiązany z tytułu umowy AC. W szczególności spór dotyczył stawek stosowanych przez powoda za jedną godzinę pracy, zwrotu kosztów mycia pojazdu w związku z naprawą oraz wynagrodzenia za tzw. koszty obsługi szkody. Rozważania w tej kwestii zacząć należy od konstatacji, iż umowa ubezpieczenia AC jest w odróżnieniu od ubezpieczenia OC umową dobrowolną. Co za tym idzie „strony umowy ubezpieczenia mogą więc, w granicach wyznaczonych treścią normy wynikającej z art. 805 k.c., uzgodnić, zaistnienie jakiego zdarzenia będzie rodziło po stronie ubezpieczyciela obowiązek wypłaty odszkodowania” (Wyrok SN z 13.05.2021 r., IV CSKP 45/21, OSNC 2022, nr 2, poz. 18). Podobnie należy ocenić kwestię sposobu ustalania wysokości odszkodowania, która kształtowana jest przez postanowienia umowne i zależy m.in. od przyjętego wariantu ubezpieczenia.

W przedmiotowej sprawie wysokość odszkodowania kształtowana była na zasadach określonych w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia, które zgodnie z oświadczeniem zawartym wraz z polisą stanowiły część łączącej strony umowy ubezpieczenia (art. 384 § 1 kc). Zgodnie ze wskazanymi OWU, odszkodowanie miało być ustalane wg cen części oryginalnych użytych do naprawy oraz średnich cen usług stosowanych przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę. Dla ustalenia wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczyciela nie mógł być więc decydujący fakt, iż za naprawę wystawiono fakturę VAT na kwotę 18 036, 52 zł. Jak bowiem ustalono zgodnie z OWU, w razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami, koszty weryfikuje się pod kątem ich zgodności z wymienionymi w OWU, a opisanymi wyżej zasadami.

Przeprowadzony dowód z opinii biegłego M. S. (1) doprowadził do ustalenia, iż średnia stawka za roboczogodzinę naprawy na lokalnym rynku w maju 2020 r. w stacjach ASO wynosiła 185 zł. Przy uwzględnieniu niezbędnych do przeprowadzenia naprawy prac, szczegółowo opisanych przez biegłego w opinii oraz części oryginalnych koszt naprawy pojazdu wyniósł 15 490, 90 zł. W ten sposób określono wartość szkody, do której pokrycia pozwany był

zgodnie z zawartą umową i w myśl art. 805 § 1 kc zobowiązany. Należało jednak zauważyć, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany zapłacił na rzecz powoda z tytułu odszkodowania kwotę 7 761, 42 zł. Kwota należna powodowi stanowiła więc różnicę między wskazanymi wartościami i wyniosła 7 729, 48 zł. W tym zakresie powództwo było więc zasadne, w pozostałym zaś podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc w zw. z art. 817 § 1 kc. Stosownie do tego ostatniego przepisu ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W przedmiotowej sprawie dnia 22 maja 2020 r. pozwany zapłacił część należnego powodowi odszkodowania. Termin 30 dni upłynął więc przed 27 czerwca 2020 r., od którego to dnia powód domagał się odsetek. Roszczenie w tym zakresie było więc zasadne.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 100 kpc, kierując się zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Poniesione przez powoda koszty wyniosły 5150 zł (opłata od pozwu – 750 zł, koszty pełnomocnika 3600 zł, koszty zaliczki na opinię biegłego 800 zł), zaś koszty poniesione przez pozwanego 4400 zł (zaliczka na opinię biegłego w kwocie 800 zł, koszty pełnomocnika 3600 zł). Łącznie więc koszty procesu wyniosły 9550 zł. Powód przegrał proces w ok. 26%. Powinien więc ponieść koszty procesu w kwocie 2483 zł (9550 zł x 26%). Na rzecz powoda należało zasądzić różnicę między wskazaną kwotą a wartością rzeczywiście poniesionych przez niego kosztów, tj. kwotę 2667 zł, co uczyniono w punkcie 4 wyroku. O odsetkach od kosztów orzeczono na zasadzie art. 98 § 1¹ kpc zgodnie z którym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

Koszty sądowe wyniosły łącznie 4352, 5 zł (k.129, k. 164, k. 192, k. 241, k. 308), z czego 2752, 5 zł pokryto ze środków Skarbu Państwa, zaś 1600 zł z uiszczonych zaliczek. Kosztami pokrytymi ze środków Skarbu Państwa należało stosownie do art. 113 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 100 kpc obciążyć strony proporcjonalnie do stosunku, w jakim uległy w procesie. Na pozwanego nałożono obowiązek zwrotu kwoty 2036, 85 zł, a więc 74% łącznej sumy (punkt 4 wyroku), zaś na powoda 715, 65 zł, a więc 26% sumy (punkt 5 wyroku).